

Arrest

nr. 205 537 van 19 juni 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. DONCK
Canadaplein 1 / glv
8400 OOSTENDE**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 22 januari 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 januari 2018 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 april 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 mei 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat M. DONCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 5 januari 2018, met kennisgeving diezelfde dag, wordt aan de verzoekende partij, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering uitgereikt. Het beroep tegen deze beslissing is gekend onder rolnummer RvV X.

Eveneens op 5 januari 2018, met kennisgeving diezelfde dag, wordt aan de verzoekende partij een inreisverbod voor 3 jaar uitgereikt. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Aan de Heer, die Verklaart te heten:

naam : E.Y. (...)

voornaam : M. (...)

geboortedatum : (...).1998

geboorteplaats : Berkane

nationaliteit: Marokko

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 05/01/2018 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

X 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan ;

Er bestaat een risico op onderduiken;

Betrokkene heeft geen officieel adres in België.

Betrokkene werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst op 12/11/2017 voor inbreuk op de wetgeving inzake drugs. Feiten waarvoor hij later mogelijks veroordeeld kan worden.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

In de vragenlijst "hoorrecht" ingevuld op 13/11/2017 heeft betrokkene verklaard een oom te hebben in België. Het EHRM beperkt het begrip 'gezinsleven' in beginsel tot het kerngezin en gaat na of er een voldoende 'graad' van gezinsleven kan worden vastgesteld. In de zaak Samsonnikov v. Estonia bevestigde het EHRM op algemene wijze dat het begrip "gezinsleven" geen betrekking heeft op volwassenen die niet tot het kerngezin behoren en die niet aangetoond hebben afhankelijk te zijn van hun familieleden. Artikel 8 van het EVRM is dus niet van toepassing.

Conclusie:

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.”

Op 15 februari 2018 wordt de verzoekende partij overgedragen aan Frankrijk.

2. Over de rechtspleging

Waar de verwerende partij in haar nota vraagt de kosten ten laste van de verzoekende partij te leggen, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging geniet, zodat aan geen van de partijen kosten van het geding ten laste kunnen worden gelegd. Het beroep is immers kosteloos.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij betoogt:

“1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de uitoefening van haar wettelijk toezicht bevoegd na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond ervan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen.

(RvSt. 17 januari 2007, nr. 166.860 ; RvSt. 7 december 2001, nr 101.624, RvV 5 juni 2009, nr 28.348).

‘De motieven van de bestreden beslissing moeten de beslissing onderbouwen’

(RvSt. nr. 103.789 en RvSt. nr 108.678., quod non in casu.

2. *Bij het afleveren van het bevel om het grondgebied te verlaten dient het bestuur immers te handelen overeenkomstig de beginselen van behoorlijk bestuur, zo onder meer het zorgvuldigheidsbeginsel. Het bestuur dient dan ook bij het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten alle relevante elementen in het dossier in ogenschouw te nemen en te beoordelen alvorens tot een beslissing te komen.*

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding (RvS januari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954) dit beginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

3. (...)

4. *Dat verweerster ook motiveert dat verzoeker over geen geldig paspoort zou beschikken.*

Dat verweerster nochtans wel over de nodige papieren beschikt over legaal verblijft te Frankrijk.

Dat daarvoor ook één en ander werd getoond (zie stuk 3) doch dat, en gelet zijn opsluiting, verzoeker niet alle documenten kan overmaken.

5. *Aldus blijkt uit niets dat verweerster die aan verzoeker het maximale inreisverbod van 3 jaar oplegt onder de loutere verwijzing naar het feit dat hij verdachte is in een drugszaak, in werkelijkheid rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden aan deze zaak.*

Zodoende kan verweerster zich niet dienstig beroepen op het louter bestaan van het bevel om het grondgebied te verlaten van 05.01.2018 om het maximale inreisverbod op te leggen nu het duidelijk is dat verweerster in werkelijkheid voorafgaandelijk de beslissing van 05.01.2018 tot inreisverbod geen enkel onderzoek heeft gedaan naar de werkelijke omstandigheden waaronder verzoeker verblijft in het Rijk.

Zodat om al deze redenen het inreisverbod dient te worden vernietigd.

Ook Uw Raad heeft reeds beslist dat verweerster wel degelijk dient te motiveren waarom zijn een specifieke termijn tot inreisverbod oplegt, van drie jaar (of voorkomend van minder dan drie jaar) en dat verweerster bij het opleggen van een inreisverbod wel degelijk moet aantonen dat zij rekening houdt met de specifieke omstandigheden haar bekend op het ogenblik van het opleggen van een inreisverbod (RVV arrest nr. 134 368 dd. 01.12.2014 in de zaak RvV 154 236/II)."

3.2. De verwerende partij antwoordt hierop het volgende in haar nota met opmerkingen:

"In het enige middel haalt verzoeker de schending aan van de "materiële motiveringsplicht gelet op artikel 62 van de Vreemdelingenwet" en van de zorgvuldigheidsplicht.

Hij betoogt dat uit niets blijkt dat aan hem het maximale inreisverbod kan worden opgelegd onder loutere verwijzing naar het feit dat hij verdachte is in een drugszaak. Er werd geen enkel onderzoek gedaan naar de werkelijke omstandigheden van de zaak en hij betwist de hem ten laste gelegde feiten.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet voorziet dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover verzoekster beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen wordt aangegeven.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (cfr. R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

De bestreden beslissing werd immers bij toepassing van artikel 74/11 §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet genomen omdat voor vrijwillig vertrek geen termijn werd toegestaan.

Verzoeker kent klaarblijkelijk de motieven van de bestreden beslissing, daar hij ze aanvecht in zijn verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

In de mate dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing inhoudelijk aanvecht en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, behoort het bij de beoordeling daarvan niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft

beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. (R.v.St., arrest nr. 164.103 dd. 25 oktober 2006, Staatsraad Adams, G/A 144.344/XIV-17.680) Verzoeker, die geen concrete elementen aanbrengt ter weerlegging van de motieven van de bestreden beslissing, toont niet aan dat de bestreden beslissing werd genomen met schending van de materiële motiveringsplicht.

Uit zowel het administratief dossier als uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker geen officieel adres in België heeft en hij onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst wegens inbreuk op de drugswetgeving.

Zowel de juridische bepalingen als de feitelijke overwegingen die ten grondslag liggen aan de bijlage 13sexies staan op duidelijke wijze te lezen in de bestreden beslissing, waardoor een schending van de motiveringsplicht niet wordt aangetoond.

In tegenstelling tot wat verzoeker beweert, werd niet enkel verwezen naar het aanhoudingsmandaat, doch werd ingegaan op de maatschappelijke impact van de feiten die hem ten laste kunnen worden gelegd en waarvoor hij veroordeeld kan worden. Verzoeker betwist niet dat hij onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst en dat hij werd opgesloten in de gevangenis wegens een inbreuk op de wetgeving inzake drugs.

Verzoeker kan niet dienstig voorhouden als zou er voorbij zijn gegaan aan de feiten waarvoor hij werd aangehouden, waarvoor er ernstige aanwijzingen van schuld bestaan en waarvoor hij veroordeeld kann worden, nu er in de beslissing expliciet wordt gemotiveerd dat het gaat om inbreuken op de wetgeving inzake drugs en op de maatschappelijke impact van die feiten.

Het HJEU oordeelde m.b.t. 'drugsgelateerde misdrijven' onder meer wat volgt:

"Drugverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (zie in die zin met name arrest van 26 oktober 1982, Wolf, 221/81, Jurispr. blz. 3681, punt 9, en EHRM, arrest Aoulmi tegen Frankrijk van 17 januari 2006, § 86); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan." (arrest Tsakouridis, 23 november 2010, ECLI:EU:C:2010:708, punt 47)

In de motivering van de bestreden beslissing werd afdoende gemotiveerd dat gezien de maatschappelijke impact van de feiten, afgeleid kan worden dat verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Bovendien werd het risico op onderduiken weerhouden omdat hij geen officieel gekend of vast verblijfsadres in België.

Verzoeker toont niet aan in welke mate het Bestuur nog verder diende te motiveren.

Het enige middel is niet ernstig."

3.3. Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert en de materiële motiveringsplicht geschonden acht. Deze houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669). De materiële motiveringsplicht vereist dat er voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan, wat onder meer inhoudt dat die motieven steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld (RvS 29 maart 2012, nr. 218.725).

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De verzoekende partij voert ook de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat een bestuur zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen, met dien verstande echter dat de aanvrager van een vergunning alle nuttige elementen moet aanbrengen om te bewijzen

dat hij voldoet aan de voorwaarden om de gevraagde vergunning te krijgen (RvS 12 maart 2013, nr. 222.809).

Het zorgvuldigheidsbeginsel dient in casu samen met de materiële motiveringsplicht onderzocht te worden.

Onderzoek naar de schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel vergt in de huidige procedure een onderzoek in het licht van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, daar de bestreden beslissing op deze bepaling is gestoeld. Artikel 74/11, §1, van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”

De verzoekende partij betoogt dat geen rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden waarin zij zich bevindt, meer bepaald wijst zij erop dat zij beschikt over een verblijfstitel geldig in Frankrijk.

Het administratief dossier zoals het door de verwerende partij werd voorgelegd bevat een kopie van de Franse Titre de séjour van de verzoekende partij, die geldig was tot 27 april 2018 en dus geldig was op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen.

De Raad wijst er in dit verband op dat overeenkomstig artikel 1, 8°, van de vreemdelingenwet een inreisverbod wordt gedefinieerd als *“de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering”*. Deze definitie werd overgenomen uit artikel 3, 6°, van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn).

In dit verband wordt in de aanbeveling van de Commissie van 1 oktober 2015 tot vaststelling van een gemeenschappelijk *“terugkeerhandboek”* voor gebruik door de bevoegde autoriteiten van de lidstaten bij het uitvoeren van terugkeer gerelateerde taken (COM(2015) 6250 *final*), en het in bijlage gevoegde terugkeerhandboek, benadrukt als volgt:

“Een inreisverbod ontzegt de toegang tot het grondgebied van de lidstaten. Uit een stelselmatige vergelijking van alle taalversies van de richtlijn (in het bijzonder de Engels en Franse versies) en de bewoordingen van overweging 14 blijkt dat een inreisverbod voor het grondgebied van alle lidstaten moet gelden. De Deense versie, waarin het enkelvoud wordt gebruikt (“...ophold på en medlemsstats”), bevat een onmiskenbare vertaalfout. De EU-brede werking van een inreisverbod vormt voor Europa een van de belangrijkste meerwaarden van de richtlijn. Deze EU-brede werking moet duidelijk worden vermeld in het besluit waarmee een inreisverbod aan een onderdaan van een derde land wordt opgelegd.

Inreisverboden zijn bindend voor alle lidstaten die aan de terugkeerrichtlijn zijn gebonden (d.w.z. alle EU-lidstaten, uitgezonderd het VK en Ierland, plus Zwitserland, Noorwegen, IJsland en Liechtenstein).

[...]

Geen louter nationale inreisverboden. Overeenkomstig de terugkeerrichtlijn kunnen in verband met migratie geen louter nationale inreisverboden worden opgelegd, tenzij de uitzondering als bedoeld in artikel 11, lid 4, van toepassing is (zie punt 11.8 hieronder). De nationale wetgeving moet bepalen dat in verband met een terugkeerbesluit opgelegde inreisverboden de toegang tot en het verblijf in alle lidstaten verbieden, bijvoorbeeld door de verplichting op te nemen al deze inreisverboden stelselmatig in SIS te registreren.

Toestemming om louter nationale inreisverboden in uitzonderingsgevallen te handhaven: Normaal gesproken kunnen geen louter nationale inreisverboden worden opgelegd in situaties die onder de terugkeerrichtlijn vallen. Echter, indien een onderdaan van een derde land waaraan door lidstaat A een inreisverbod is opgelegd, in het bezit is van een door lidstaat B verleende verblijfsvergunning en lidstaat B deze vergunning niet wil intrekken, moet lidstaat A, na het overleg als bedoeld in artikel 11, lid 4, van

de terugkeerrichtlijn en rekening houdend met artikel 25 van de Schengenuitvoeringsovereenkomst, het EU-inreisverbod intrekken. Het mag de onderdaan van een derde land dan op zijn nationale signaleringslijst opnemen overeenkomstig artikel 25, lid 2, laatste zin, van de Schengenuitvoeringsovereenkomst ("lex specialis")."

Artikel 11, vierde lid, van de Terugkeerrichtlijn, waarnaar wordt verwezen, betreft de situatie van een lidstaat die overweegt een verblijfstitel af te geven aan de onderdaan van een derde land jegens wie een door een andere lidstaat uitgevaardigd inreisverbod geldt.

In voorliggende zaak betwist de verwerende partij niet dat zij ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing reeds kennis had van het gegeven dat de verzoekende partij in het bezit was van een op dat ogenblik geldige (tijdelijke) verblijfstitel afgegeven door Frankrijk. Dit blijkt overigens uit de stukken van het administratief dossier. In deze situatie blijkt evenwel geenszins dat de verwerende partij zonder meer kon overgaan tot het opleggen van een inreisverbod, dat – zoals blijkt uit hetgeen voorafgaat – moet gelden voor het gehele grondgebied van de lidstaten die zijn gebonden door de Terugkeerrichtlijn, en bijgevolg ook Frankrijk. Er blijkt niet dat een inreisverbod, dat dient te gelden voor alle lidstaten, verenigbaar is met het gegeven dat de betrokken derdelander beschikt over een (tijdelijke) verblijfsvergunning afgegeven door een van de lidstaten. Zo voorziet het reeds aangehaalde terugkeerhandboek in deze situatie: *"indien een onderdaan van een derde land waaraan door lidstaat A een inreisverbod is opgelegd, in het bezit is van een door lidstaat B verleende verblijfsvergunning en lidstaat B deze vergunning niet wil intrekken, moet lidstaat A, na het overleg als bedoeld in artikel 11, lid 4, van de terugkeerrichtlijn en rekening houdend met artikel 25 van de Schengenuitvoeringsovereenkomst, het EU-inreisverbod intrekken"*. Er dient aldus eveneens te worden aangenomen dat de verwerende partij bij het opleggen van het thans bestreden inreisverbod ten onrechte geen of onvoldoende rekening hield met het gegeven dat de verzoekende partij beschikte over een Franse verblijfstitel. Enig overleg met de Franse autoriteiten voorafgaand aan het opleggen van dit inreisverbod blijkt ook geenszins.

In haar recente arrest van 22 januari 2018 in de zaak E. met nr. C-240/17 - dat eveneens handelt over het opleggen van een inreisverbod met Europese dimensie aan een op het grondgebied van een lidstaat verblijvende derdelander die een geldige verblijfstitel heeft in een andere lidstaat - bevestigt het Hof van Justitie dat er tussen de signalerende lidstaat en de lidstaat die de verblijfsvergunning heeft afgeleverd een overlegprocedure moet worden opgestart en dat de signalerende lidstaat uiteindelijk verplicht zal zijn om de SIS II-signaleringslijst ter fine van weigering van toegang in te trekken indien de andere lidstaat van oordeel is dat de door hem afgegeven verblijfstitel dient te worden gehandhaafd. Uit dit arrest blijkt dat de overlegprocedure in elk geval moet worden gestart zodra een bevel en inreisverbod worden vastgesteld. Deze beslissingen mogen ten uitvoer worden gelegd ook al is de overlegprocedure nog gaande wanneer de derdelander door de signalerende staat al een gevaar voor de openbare orde, wat in casu het geval is, of de nationale veiligheid wordt beschouwd.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt naar oordeel van de Raad dat de Franse autoriteiten de door hen afgeleverde verblijfsvergunning handhaven, zij hebben immers de verzoekende partij op 15 februari 2018 overgenomen van de Belgische grenspolitie na hierom te zijn verzocht op 9 februari 2018. Aldus kan de vraag worden gesteld of de verwerende partij de bestreden beslissing niet diende in te trekken.

Hoe dan ook wordt aan voorgaande vaststellingen geen afbreuk gedaan door het gegeven dat het inreisverbod bepaalt dat dit wordt opgelegd *"voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven"*. In zoverre de verwerende partij aldus heeft willen aangeven dat indien de verzoekende partij beschikt over de documenten om zich naar Frankrijk te begeven het inreisverbod dan enkel nog geldt voor België of voor alle Schengenlidstaten behalve Frankrijk – hetgeen niet geheel duidelijk is –, herhaalt de Raad dat een inreisverbod moet gelden voor het grondgebied van alle betrokken lidstaten en lidstaten zich dienen te onthouden van het opleggen van nationale inreisverboden.

De beschouwingen in de nota met opmerking doen aan het voorgaande evenmin afbreuk.

Met haar betoog toont de verzoekende partij aan dat de verwerende partij niet zorgvuldig heeft gehandeld en dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met haar verblijfsvergunning in Frankrijk op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing.

Een schending van de materiële motiveringsplicht juncto het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een onderzoek van de niet-onderzochte onderdelen van het middel dringt zich niet langer op, nu deze niet tot een ruimere nietigverklaring kunnen leiden.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 januari 2018 tot het opleggen van een inreisverbod wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien juni tweeduizend achttien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU